אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

מצא חמשה

אלא הא דתנן מצא תבריך של שטרות או אגודה של שטרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה: אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם תמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין - ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין - וסימנין - עד אחד: עד אחד - כמאן דליתיה דמי. ויניח, עדי אריגה - ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה דאמרינן ובני ובנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו - ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה, בר מכסי לה מדה ונקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר מסתי הגט - והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי - אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החתם - והיא אומרת סימני החתם ינתן לה, במאי - אילימא ברחורה ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה - והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ם: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנה ליה: **מתני'** עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה: אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם תמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין - ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין - וסימנין - עד אחד: עד אחד - כמאן דליתיה דמי. ויניח, עדי אריגה - ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה דאמרינן ובני ובנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו - ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה, בר מכסי לה מדה ונקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר מסתי הגט - והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי - אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החתם - והיא אומרת סימני החתם ינתן לה, במאי - אילימא ברחורה ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה - והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ם: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנה ליה: **מתני'** עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

אלא הא דתנן מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה: אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם תמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין - ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין - וסימנין - עד אחד: עד אחד - כמאן דליתיה דמי. ויניח, עדי אריגה - ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה דאמרינן ובני ובנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו - ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה, בר מכסי לה מדה ונקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר מסתי הגט - והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי - אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החתם - והיא אומרת סימני החתם ינתן לה, במאי - אילימא ברחורה ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה - והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ם: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנה ליה: **מתני'** עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

אלא הא דתנן מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה: אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם תמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין - ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין - וסימנין - עד אחד: עד אחד - כמאן דליתיה דמי. ויניח, עדי אריגה - ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה דאמרינן ובני ובנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו - ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה, בר מכסי לה מדה ונקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר מסתי הגט - והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי - אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החתם - והיא אומרת סימני החתם ינתן לה, במאי - אילימא ברחורה ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה - והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ם: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנה ליה: **מתני'** עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

תנתן לבעל עדים. *) עד אחד כמאן דליתיה דמי. מדת ארכו ומדת רחבו [תנתן למדת ארכו] זה נתן מדת ארכה ורחבה של טלית זו נתן מדת גמיה תינתן לבעל מדת ארכה ורחבה. אשתו אומרת זה הגט נתנו לי בעלי ועל מסני ואמרה [סימניו] והבעל אמר סימניו ומתוך כי לא נתהניו לה עריין יכיון לה והוא שנתנה סימנין מובהקין כגון נקב ישנו בצד אות פלוני ש"ם דסימנין מובהק שריין אשת איש דהויא איסורא אחר פי' כדי שילך שומע המכריז למקומו ויניח וישמע בעל האבידה ויבא מיד וישמע ביום השביעי המכריז ויתן סימניה ויקחנה למיפרא דארע ישראל מהלך ג' ימים הוא. והתנן בג' מהראשון שואלים את העשרים

*) נגלה דתמר וע"ל סימנין ומסימנין ועד אחד עד תמר וכו'.

מתני' עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

אלא הא דתנן מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה: אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם תמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין - ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין - וסימנין - עד אחד: עד אחד - כמאן דליתיה דמי. ויניח, עדי אריגה - ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה דאמרינן ובני ובנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו - ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה, בר מכסי לה מדה ונקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר מסתי הגט - והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי - אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החתם - והיא אומרת סימני החתם ינתן לה, במאי - אילימא ברחורה ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה - והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ם: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנה ליה: **מתני'** עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

אלא הא דתנן מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה: אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב והיה עמך עד דרוש אחיך אותו וכי תעלה על דעתך שיתנו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי. לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם תמצי לומר סימנין דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימנין דאורייתא: משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין - ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין - וסימנין - עד אחד: עד אחד - כמאן דליתיה דמי. ויניח, עדי אריגה - ועדי נפילה תנתן לעדי נפילה דאמרינן ובני ובנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו - ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה, בר מכסי לה מדה ונקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו - ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר מסתי הגט - והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי - אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החתם - והיא אומרת סימני החתם ינתן לה, במאי - אילימא ברחורה ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חויתיה: אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה - והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ם: מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנה ליה: **מתני'** עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ. ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחד הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכני אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו בשלשה במרחשון שואלין את הנשמים ר"ג אומר בו' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבאים לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אבא והא כתיב וישבו הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהבי הוא אפבא מסתברא מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי ומני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתבחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני לא המריטו רבנן באבדת יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מבריז, גלימא מבריז, דאי סלקא דעתך אבידתא מבריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מבריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מבריז לא המריטו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי ליטא רגל שלישי: דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

מסורת השים

נמ"ל כ.

[פסחים כח:]

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה ומאי וכו' ומאכלו מדם וכו' בגמרא ל"ל בימוי טוב פסחים שאת נאמר נראה ואולי

נגשא/מבנה

ר' בא"מ כל א בעינן שנים אלו

מבנה

3 תשובות ליישב את הסתירה בנושא מידת המרחק בין ירושלים לסוף יישוב היהודי

נגשא: זמני הכרזה

רבינו חננאל

ואסיקנא אלא אמר רבא [סימנין] דאורייתא' מהכא עד דרוש אחיך אותו והשבות לו וכי תעלה על דעתך שיחנו לו קודם שיתבענו אלא עד שתדרשהו אם רמאי הוא אם לאו ובמאי תהיה דרישתו בסימנין אמור לו תן סימניה ואם יביא סימניה תנה לו ש"מ סימנין דאורייתא אמר רבא אם תמצא לומר סימנין אקשינן עליה אכתי אמרת אם תמצא לומר והא כבר פשטינן לה סימנין דאורייתא ודחינן משום דאיכא למימר הא דשמשינן דרשהו לאו כדקאמרת אלא דרשהו לתובע הכי אם הוא צורבא מרבנן דלא משני בריבורייה אלא במסברא ובבוריא ובאושפיזיה בלחוד מהדרינן ליה אבידה בסביעות עינא. סימנין וסימנין יניח פי' אם באו שניהם ונתנו זה וזה סימניה ולכל אחד אמר שלי הוא לא יתננה לא לזה ולא לזה אלא יניחנה מוצאה אצלו. אבל אם אחד נתן סימניה ופשן נפלה ממנו ובא אחר ובאו עדים כי ממנו נפל

נגשות רבינו/בבא אם הכרזת האבידה צריך להיות מפורט -או" אבידתא מצאתי"

נוסח אחיך כמן ההכנה